

K·MEO

EN EL PAÍS DELS CECS...

Roger Español torna la Creu de Sant Jordi

Fa sis anys vaig perdre un ull. Un policia, probablement condecorat, es va encarregar de deixar-me guerro en nom de la unitat d'Espanya. Jo defensava la unitat de Catalunya, però sense armes.

Quan vaig sortir de l'Hospital, els partits independentistes feien cua per demanar que m'adherís a la seva formació. En poc temps havia passat de ciutadà anònim a figura vital per Catalunya. Em vaig apuntar. Jo sabia que quedar-te sense ull no és cap mèrit especial, essencialment és una putada, però hem vaig deixar estimar. La carn és feble. Durant una bona temporada o sortia en un diari o m'entrevistaven a la radio perquè cada dos per tres m'anomenaven alguna cosa, em feien un homenatge o em donaven un càrrec. Com a cirereta em van donar la Creu de Sant Jordi. Va ser bonic. Una

mena d'entrada triomfal a Jerusalem però jo, al contrari de Crist, no coneixia el final de la història.

Ara la sé. Vaig perdre un ull per res. Per un país que ha deixat de ser país, per uns polítics que han deixat de ser independentistes, per un procés que ens ha portat a la renúncia política i personal. Catalunya em fa basarda.

I un dia, mig endormiscat al sofà, vaig veure a la llibreria, la Creu de Sant Jordi. Senyor aparta de mi aquesta creu, vaig pensar angoixat.

Jo no puc compartir pis amb aquesta creu, ni amb els qui me la van concedir. La creu és el senyal de la derrota, del

meu ull fosc, de la temença política del país. No la vull aquesta creu! I la vaig tornar.

Reconec la inutilitat del meu gest. Molt pocs entendran el meu gest, com un senyal de protesta, d'honestat personal. Alguns, pensaran que vull recuperar el protagonisme de les primeres setmanes sortint de l'Hospital i la gran majoria, pràcticament la Generalitat en ple, pensaran simplement que sóc un beneit, un poca cosa. Ens vàrem precipitar tractant-lo tant bé, al cap i a la fi és un pobre home, murmurejaran. I tenen raó, però mantinc la dignitat.

GARSA PROSTÀTICA

LA BELLA I LA BÈSTIA

De les desventures de Gerard Depardieu

Obélix, Cyrano, La femme d'à côté, Le dernier metro... Depardieu. Un geni de la interpretació. Un personatge que cau simpàtic només veure'l. Un cos lleig i una cara lletja que t'apropen a ell. Aquest és el personatge Depardieu. La persona Depardieu és deplorable. Un sexe cobert de greix.

Hi ha moltes figures dins el món de les arts, escriptors, músics, pintors venerats per la seva sensibilitat artística extraordinària. Genis que a través de la seva obra aconseguen transportar-te al nirvana espiritual, però que en deixar de crear i començar a ser ells mateixos es converteixen en desfetes humanes. Malauradament la seva sensibilitat és només professional. Una tècnica apresada al marge absolutament dels seus sentiments personals. Gran decepció. Una més.

Quina és l'alquímia que fa possible aquest desdoblament entre el personatge públic i la persona de carn i ossos? En psiquiatria hi ha explicacions químiques que ho

justifiquen però més enllà de la malaltia mental, no sabem a què agafar-nos per justificar dualitats semblants. No ho sabem i –posats a ser infantils– no és just que existeixen. Els bons han de ser bons i els dolents, dolents.

La Blancaneus, una vegada casada amb el príncep de torn, no pot tornar-se una mestressa despiedada que maltracta als seus servents. Això seria una putada pels infants, com pels grans també és una putada haver plorat davant un poema escrit per un assassí o per una frase del personatge d'Obélix interpretat per Depardieu.

Les conductes morals se suposen innates en el conjunt de la humanitat (una suposició ben ximple d'altra banda però a la que ens hi aferrem) però del que no pot dubtar-se és de la

recta dignitat de càrrecs rellevants. No podem dubtar de capellans ni jutges ni polítics, ni metges, ni prostitutes. Si dubtem d'ells, el món s'esfondra. Sense aquesta seguretat, no queda moral ni il·lusió ni dolços somnis.

I ara que parlem d'això, no serà que el món ja s'ha enfonsat?